

го правилъ изъ Добружда, та знамъ. Мръкне ли, ще се отбиемъ навътре въ нѣкоя нива, ще разхвърлимъ снопи, ще ги постелимъ до кръстеца и ще спимъ царски.

Стоянъ разбра. Но попита презъ носъ:

— Ами ако на заранъта ни завари селянинътъ, чиято е нивата?

Щѣлъ да ни завари селянинътъ — ха-ха-ха! На съмване е такъвъ студъ, че и съ черги да сме завити, пакъ ще се събудимъ. А ние сме съ бѣли ленини палтенца, — какъ можемъ да се успимъ?

Стоянъ се съгласи. И протри ржце: славно ще се спи довечера! Той се грижеше много за нашитѣ нощувания, защото паричкитѣ ни бѣха малко, съвсемъ малко: азъ имахъ 8 л., а той — 12. Наистина, тогава тѣзи пари бѣха цѣлъ капиталъ, но и пжтуването, което бѣхме предприели, щѣше да продължи повече отъ месецъ. Не, ние не можехме да спимъ по ханищата, — и дума да не става!

Шосето за Карнобатъ—Сливенъ върви все край високи разхълмения, които идатъ отъ Айтоската планина. Тѣ сж голи и закриватъ Стара планина, макаръ че тя, колкото по върви къмъ Сливенъ, толкова трѣбва да става по-висока: азъ това знаяхъ добре! Чудното е, че около Айтосъ камънитѣ не сж бѣли. Колкото помнѣхъ, въ Варна, Силистра, Русе тѣ бѣха все бѣли, а ето, тукъ сж кафяви, пъкъ нѣкои и досущъ зеленикъви. Защо ли? Азъ ще попитамъ учителя Радомировъ, когато си идемъ въ Варна. — той трѣбва да знае.

Днеска пжтуването бѣше мжно: лениви сме нѣщо. И току заглядваме слънцето. Къмъ пладнина ние си поспахме подъ едно дърво, но и това не помогна. Много горещо! Разбира се, то е тъй, защото